

на животъ-а. Не е доволно само да вѣрваме на рѣчи-тѣ Христови, ами трѣба да прѣемамы въ себе си тѣло-то и кръвъ тѣ неговѣ, за кое-то е Господь ясно казалъ че е то найпърва потрѣба и залогъ за вѣчный-а животъ. Божественный-а животъ трѣба да намѣри достойно мѣсто въ наше-то естество, за да бы сѣ уничижило тлѣнїе-то, кое-то сѣ ражда въ насъ отъ първый-а грѣхъ, и за да бы могълъ человекъ цѣлъ да възкръсне подирный-а день не само съ духъ-а ами и съ тѣло-то, защото несочинѣва человекъ само душа-та ами и душата и тѣло-то; затова е и Богъ Слово станалъ намъ храна въ два найсходный лика, въ вино-то и хлѣбъ-а. Свѣтъмъ сѣ ясни дѣми-тѣ Христови: „Ако не ядете тѣло-то на сына человеческого и не пїете кръвъ-тѣ неговѣ, не щете има въ себе животъ.“ (Іоан. VI, 53). Не трѣба да съмняваме, какво знаменуватъ тѣзи дѣми; трѣба да сѣ пазимъ, да не намѣримъ друго противно значенїе въ такива ясны дѣмы, но трѣба да разумѣваме въ тѣхъ сѣщо-то тѣло и сѣщо-тѣ кръвъ Христовѣ, както и той самси дѣма: „мое-то тѣло истинно ястїе и моя-та кръвъ е истинно питїе.“ (55). Той трѣба да е въ насъ, както нїе въ него, да бы могълъ человекъ да живѣе съ неговый-а животъ.

„Тока стрѣжайте за мой споменъ.“ (Лук. XXII, 19). рекълъ е Спаситель на ученицы-тѣ си, и за това имъ е още преди смърть-тѣ си далъ залогъ, че ще да бѣде до вѣка съ тѣхъ, кое-то имъ е послѣ, като сѣ возносалъ на небо, обѣщалъ: „И